

en anden Bemærkning af en rent praktiſt Beſtaf-
fenhed, og det er den, at paa det Rids, ſom er
leveret os trykt, er der en Feil med Henſyn til
Ridehuſet. Der findes paa Ridehuſet en Hoved-
indgang eller Port ud til den offentlige Bei, hvil-
ken ſtaaer aaben, og ſom maa benyttes; men der
findes tillige en mindre Indgang i et Hjørne
ligeoverfor paa den anden Gaard — den ærede
Ordfører kaldte det en Udgang; man kalde det
nu, hvad man vil — hvilken forreſten i Reglen
er lukket og ikke ſtaaer til Afbenyttelſe for Væl-
gerne, i hvert Fald kun undtagelſesviſ. Den ſpør
ud til Kaſernepladsen, til den indbegnede Gaard
og i hvert Fald ikke til nogen Bei, uden at komme
over Kaſernepladsen, og jeg tror ikke, den er bleven
benyttet, naar jeg undtager, da Valgbeſtyrelſen gif
fra Ridehuſet til Byſtolen, thi da gif den ud af
denne Dør og over Kaſernepladsen, alſaa noget
nærmere end ellers. Jeg tror ikke, den gif denne
Bei tilbage, men den gif ud deraf, og forøvrigt
tror jeg, at denne Dør var lukket under Valg-
handlingen. Den holdes i Reglen lukket. Jeg
har ikke villet undlade at give denne praktiſte Op-
lyſning om, hvorledes det er gaaet til. Hvorfor
man ikke har aſſat Døren eller forglemt den paa
Ridsen, kan jeg ikke vide; det er naturligtvis en
uforſættelig Forſømmelſe, og praktiſt Betydning har
det ikke. Døren er ikke til Benyttelſe, men da
man har lagt Vægt paa dette Punkt, tror jeg, at
jeg ſkylder at ſige, hvorledes det forholder ſig
dermed. Den ærede Ordfører havde forſkjellige
Anker at fremsætte mod Valgbeſtyrelſens Formand,
og det ærede Medlem, der ſiſt havde Ordet, var
jo temmelig haard mod ham, ſom han var aldeles
mærkværdig haard mod Valgbeſtyrelſens Med-
lemmer og Liſteførerne, naar han ſagde, at de ikke
aldrig vare villige Vidner. Jeg veed ikke, hvor-
ledes man her i Folkethinget med Frie kan betvivle,
at hvad diſe Mænd, Valgbeſtyrelſens Medlemmer
og Liſteførerne, have ſagt ved Forhørene, ikke er
fuldkommen ſikkert og notoriſt, og tror at burde
gaa til en nærmere Underſøgelſe. Man kan gaa
til en nærmere Underſøgelſe, men man bør ikke
betvivle Rigtigheden af, hvad de have ſagt, naar
de ſige det med Sikkerhed. Jeg ſiger det ikke mod
noget beſtemt Medlem; det var Medlemmer af
begge Partier, baade Høire og Venſtre, ſom førte
Stemeliſterne, og det rammer alſaa ſaa vel det ærede
Medlems Meningsfæller ſom mine. Men jeg vil
gjøre Indſigelſe imod, at man med nogen Frie
ſkulde kunne ſige, at Liſteførerne ere ikke altid
uwillige Vidner. Det ærede Medlem var ogſaa
haard mod Valgbeſtyrelſens Formand, og det var
den ærede Ordfører ogſaa; men der maa jeg gjøre
opmærksom paa, at i den Klage, der er indgivet
af Hr. Bjørnbaſ, der ſtaaer — det er ogſaa op-
taget af det ærede Medlem for Svendborg Amts
ſte Valgkreds — at han erkjender, at Valgbe-
ſtyrelſens nuværende, mangeaarige Formand i det
Hele taget har været upartiſt og ledet Valget

upartift. Jeg veed ikke, hvorfor det ærede Flertal
ikke vil lægge dette Syn til Grund. Da det er
Klagerens Syn, og da Klageren jo ellers har
hånt nok at udsætte paa Valget, ſaa ſynes jeg,
at der maatte være nogen Formodning for, at Valg-
beſtyrelſens Formand har været eller ſtræbt at være
upartift, og deraf maa ogſaa følge, at de temmelig
ſimple Regler, der ſtulle iagttages, ogſaa ere
blevne iagttagne. Det ere de ogſaa. Da man
imidlertid betvivler dette, vil jeg ſige, hvorledes
jeg tror, at de ere blevne iagttagne, og jeg ſkal
kun omtale det, forſaa vidt jeg tror at kunne gjøre
det med Sikkerhed, og det tror jeg at ſkyldes de
Herrer at gjøre. Naar det ſaaledes i Flertallets
Betænkning hedder: „Dernæſt har Valgbeſtyrelſens
Formand, Borgemeſter v. Schmidten, enten
helt undladt at eſterkomme eller i alt Fald paa
en aldeles uſyldeſtgjørende Maade eſterkommet
Budet i Valglovens § 42 om, at der ſør Af-
ſtemningens Begyndelſe ſtal tilkjendegives Væl-
gerne det Sted, hvor Valgliſterne ville blive
ſamlede og Afſtemningen ſtattet“, ſtal jeg be-
mærke, at det gif jo ſaaledes til og maatte gaa
ſaaledes til, at, eſterat Raaringen var endt, og
Valgbeſtyrelſen havde erklæret ſig over Raaringen,
og det ſamtidig dermed blev beſjendtgjort, at der
vilde ſte ſkriftlig Afſtemning, da den var forlangt
forinden, træder Formanden frem og ſiger, at den
og den er kaaret — i dette Tilfælde Hr. Bjørn-
baſ — og at Modkandidaten har forlangt ſkrift-
lig Afſtemning, der i Henhold til den udsættede
Beſjendtgjørelſe om Valget, der jo indeholdt
Beſjendtgjørelſe om Stedet, hvor Afſtemningen
ſkulde ſte, vilde foregaa i Byſtolen. Og da det
nu blev ſagt, Raaringen er endt, blev der ſelv-
følgelig noget mere Uro i Forſamlingen end ellers.
Idet nu Formanden ſpøiede noget Mere til, ſom
man ikke havde ventet, lyttede Nogle, og der blev
nogen Stoppen, idet Forſamlingen ſtiltes ad, og
da erindrer jeg meget vel, at et Medlem af Valg-
beſtyrelſen gjentog høit raabende de ſamme Ord
for Forſamlingen, ſom Formanden havde udtalt:
„Formanden gjør opmærksom paa, at den ſkriftlige
Afſtemning ſtal foregaa i Byſtolen“. Umiddel-
bart derefter tilspøiede Formanden, alſaa ganſke i
ſamme Tone, han ellers havde talt i, at han vilde
gjøre Vælgerne opmærksom paa, at eſter Afſtem-
ningens Slutning i Byſtolen, ſamledes Valgbe-
ſtyrelſen i Ridehuſet, og at der fandt endnu en
Afſtemning Sted. Nu maa den ærede Ordfører
viſt indrømme mig, at det er overordentlig ſam-
vittighedsfuldt af Valgbeſtyrelſens Formand, at
han har ſagt det, at det kan godt være, at der
ikke er Mange, der have hørt det; thi det ligger
jo i Sagens Natur, mine Herrer, at en Formand,
der taler til en Forſamling af 5,000 mere eller
mindre urolige Vælgere i et Ridehuſ, ikke kan
vente, at hans Meddelelſer blive hørt i
nogen færdeles Grad. Det er alſaa fær-
deles ſamvittighedsfuldt gjort af Formanden.